

πλοία του γύρισε στο Μεξικό (που ήταν τότε άποικια Ίσπανική), και ανέφερε την ανακάλυψη τον στον αντιβασιλέα του Μεξικού, Ίσπανό αρχηγό.

Δυστυχώς όμως ο τομήροσ "Έλλησ θαλασσοπόρος δέν έλαβε την άνταμοιβή που έπρεμινε. Οί Ίσπανοί, που έδειξαν τόση άγαριστία από Χριστόφορο Κολόμβο, δέν μοπορίσαν βέβαια να φανούν δικαιοτέροι στον Ίωάννη Φωκά, ό άποίος έμεινε δύο χρόνια στο Μεξικό με άπατηλές έπιστολές στο άντιβασιλέω, ή άποίες δέν έπραγματοποιήθηκαν ποτέ.

"Έφυγε λοιπόν ό Φωκάς και πήγε στην Ίσπανία, στη Μαδρίτη, όπου συνήντησε την ίδια άδιαφορία Βασιλέωσ και Κυβερνήσεωσ. Τέλος, έπειθό καταλάβαινε ότι τον πήραν πάλι τά γεράματα, άπεφάσισε να έπιστρέφει στην Κεφαλληνία για να τελειώση εκεί ήσυχος τις ήμέρες του. Περνώντας όμως από τη Φλωρεντία σχετίστηκε μ' έναν Άγγλο όνόματι Δούγκλας και ταξιδεύοντάς μαζί του έφτασε στη Βενετία, όπου έγγνώρισε τον Άγγλο διπλωμάτη Μιχαήλ Λόκ. Αύτός, άμα άκουσε τη διήγησι του Φωκά, έγραψε άμέσως στο Άγγλο Ναυαρχείο, σντιστάνας τά χρηματοποιήσουν τον "Έλληνα θαλασσοπόρο για νέα έξερευνητικά ταξείδια. "Άλλ' ή άπάντησι άργούσε νάρθη και ό Ίωάννης Φωκάς, βαρεθείς να περιμένη, έφυγε για την Κεφαλληνία.

"Από τό ήσυχαστήριό του—τό χωριουδάκι Βαλσαριάνο—ό Ίωάννης Φωκάς δέν έπαρε να έχη άλληλογραφία με τό φίλο του Λόκ και να άνειροπολή ήνα θριαμβευτικό ταξείδι στο στενό της άνακάλυψεωσ του.

Τέλος, στά 1602 ό Λόκ έλαβε την άπάντησι της Άγγλικής Κυβερνήσεωσ και πήγε γρηγορα στην Κεφαλληνία για να παραλάβη τό Φωκά και να πάνε μαζί στην Άγγλία για την πραγματοποίηση του σχεδίου του. "Άλλ' όταν ό Άγγλος διπλωμάτης έφτασε στη Ζάκυνθο, έ πληροφορήθη ότι ό φίλος του, κομφασμένος από τά γερατιά και τίς άρρώστειες, ήταν έτοιμοθάνατος. "Έπήγε στο χωριό, τον ελεε, κούβεντισε μαζί του, έμαθε από τό στόμα του όλη την έξιστόρησι των Όδυσευαϊκών του περιπλανήσεων και τέλος παρευρέθηκε στο θάνατο του μεγάλου Κεφαλήνωσ.

"Ο Λόκ έγγνώρισε στην Άγγλία και εκεί έδημοσίευσε περιγραφήν των ταξείδιών του Ίωάννου Φωκά. Νεώτερες έρευνες προσδιώρισαν καλύτερα τά πράγματα: "Ο Φωκάς είχε πέσει σε λάθος νομίζοντάς ότι άνακάλυψε τό ζητούμενο στενό μεταξύ των δύο Ωκεανών. Είχε βρη άλλωσ έναν άλλο πορθμό, άγνωστο ως την έποχή εκείνη, άφροσόμενον μεταξύ της νήσου Βαγκούδερ και της Αμερικανικής Ηπειρωσ. "Εν τούτοις ή ανακάλυψις ήταν άρκετή για ν' άπαθανάτιση τό όνομα του. "Όταν ό Άγγλος Λόκ έδημοσίευσε τίς περιγήσεις του "Έλληνοσ φίλου του, οι γεωγραφικοί και ναυτικοί κύκλοι έδειξαν ζωηρό ενδιαφέρον και έγιναν πολλές συζητήσεσι.

"Ο μέγας της έποχής εκείνης Άγγλοσ συγγραφέωσ Σαυοηή Πιρχάμσ περιέλαβε τά ταξείδια του Ίωάννου Φωκά στο τετράτομο σύγγραμμά του, που έξεδόθη στο Λονδίνο κατά τό 1625. Πολλοί και όνομαστοί γεωγράφοι έσπμεισαν στους γεωγραφικούς χάρτες τους τον άνακαλυφθέντα πορθμό. Τό στόμό του άναφέρεται ως Πορθμόσ του Φωκά, τό πω μέωσ μέρος, που είναι άνοιχτότερο, με τό όνομα Θάλασσα του Φωκά. "Εκτός αυτών, έτυπώθησαν και πίνακες των άνακαλύψεων του Φωκά. "Ενας άπ' αυτούσ, εκδόσεωσ "Ενετίας, σώζεται ακόμη στην Κεφαλληνία, στο σπίτι ενός άπογόνου του μεγάλου θαλασσοπόρου.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ

"Ο δήμιος (πρός τον κατάδικο που άνεβαίνει στην άρχόννη):— Σάσ προειδοποιώ, κύριε, ότι παρ' όλη την καλή διάθεσι που έχω να σάσ κρεμάσω χωρίς να σάσ βρασιάνω, είμαι έντελωσ άμαρτωσ άκόμα στη δουλειά μου...

"Ο κατ' άδικοσ:—Μά την άλλη, κ' έρω για πρώτη φορά θά κρεμαστώ!...

Κάποιος ξένωσ περιηγητής έπήγε μιά μέρα να έπισκεφθί τό σπίτι ενός άρχαιοκαπίλωσ, όπου μεταξύ των άλλων είδε και δύο γλώσσασ, μιά μεγάλη και μιά μικρή, φυλαγόμενες μέσα σε μιά γυάλα.

- Τίνωσ εννε αυτή ή γλώσσα; ρώτησε ό περιηγητής δείχνοντάς τη μεγάλη.
— Του περιφήμου ρήτοροσ Δημοσθένουσ!
— Και ή μικρή;
— Του ίδιου, κύριε, όταν ήταν μικρόσ!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Η έθιμοτυπία του Καμπασερέσ. Οί τίτλοι εύγενείας και τό... βωιδινό! "Ο Μ. Ναπολέων και ό ήρωσ των κουδουνιών. "Αναμνησει και νεοταλίας. "Υπέδειγμα φιλοτιμωσ υπέρτερο. Πώσ έκλεψε τά χρήματα του κυρίου του για να μη βγη ψεύτης. "Ο Λά Μπρουεργερ και ή μικρή του φίλη. Πώσ την έπροτίκισε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ο Καμπασερέσ ήταν τρομερά λεπτολόγοσ στο ζήτημα της έθιμοτυπίασ. Γι' αυτό, όσάκισ παρέθετε γεύμα στο σπίτι του, την ώρα που σεορβίριζε τουσ καλεσμένωσ του, τουσ μίλιωσε άναλόγωσ του βαθμού της εύγενείας των ή των παρασήμων που έφεραν. "Ετσι, άν ό σεορβιζόμενωσ ήταν δούσ ή αρχηγω, του έλεγε:

- Θα λάβω την τιμήν να σάσ προσφέρω βωιδινό;
"Αν πάλι ήταν μαρκήσιοσ, κόμησ ή βαρώνωσ, έλεγε:
— Νά σάσ προσφέρω βωιδινό;
"Επίσημ άν ό καλεσμένοσ ήταν ύπουργόσ ή στρατηγόσ, του έλεγε:
— Μήλωσ θέλετε λίγο βωιδινό;
Και τέλος, σε όσουσ δέν είχαν τον παραμικρό τίτλο και δέν έφεραν ούτε ένα παράσημο, του έλεγε:
— Βωιδινό;...

"Ο ήρωσ των κουδουνιών—γράφει ό Μπουοριέν στα "Απομνημονεμάτα του—συγκινούσε έξαιρετικά τό Βοναπάρτη. Τόν άκούγε πάντοτε με έξαιρετική εύχαριστία. "Όταν τούχανε να είμαστε μαζί στ' άνάκτορα της Μαυμαζών και να περπατούμε στον θρομίσκο που οδηγεί στην κεντρική πλατεία του γειτονικού χωριού, μόλισ άκούγε ό Ναπολέων από τουσ κάμπουσ ν' άντηχούν κουδούνια, δίκκοπτε την κουδέντα του και στεκοζάν, φοβούμενοσ μήπωσ ό ήρωσ των βημάτων μας σκεπάδι τον γλινό τουσ άντίλαλο. "Όταν δέ ό άντίλαλο έλαυε, μου έλεγε με συγκίνηση:

— Μου θυμίζει τα πρώτα χρόνια που πέρασα στη Βουεννη. "Α!... "Ημιοσ έντυχισ ή τότε...
Και κατοπίν άπ' άρκετή ώρα έμεινε σιωπηλόσ.

Κάποιωσ ύπηρέτησ έλεγε κάθε μέρα στον κύριό του:
— Γιατί, κύριε, ξεχνάτε πάντα να κλειδώσετε τό συρτάρι του γραφείου σας, όπου φυλάιτε τά χρηματά σας;... Δέν κάνετε καλά... Θα σάσ κλέψουν καμιά μέρα...

Πράγματι, μιά μέρα τά χρήματα έκαναν φτερά. "Άμέσωσ ό κλατείσ έτρεξε στον άστυνόμο και άφηγίθηκε τί του είχε συμβεί, κατηγορούντάς τον ένάντι του ότι δέν είχε δώσει όση σημασία έπρεπε στις συμβουλές του ύπηρέτου του. "Ο άστυνόμοσ όμως, ύπομνησθείσ τό έξαιρετικό αυτό ένδιαφέρον του ύπηρέτου για τά συμφέροντα του κυρίου του, τον συνέλαβε και διέταξε να του γίνη σωματική έρευνα.

Φαντάζεσε δέ την κατάτληξι του κυρίου του, όταν μέσ' στίσ τόπεσ του ύπηρέτη βρεθήκαν τά κλεμμένα χρήματά του.

— Γιατί τόκαμεσ αυτό; έρώτησε ό άστυνόμοσ τον κλέφτη.
— Θα σάσ εξήγησω άμέσωσ... άπάντησε ό ύπηρέτης. "Εισαά άπλοιστά θέμα της... φιλοτιμίασ μου.Είχα προείπει στον κύριό μου ότι θά τον έκλεθαν. "Α! πρόορησίσ μου όμως αυτή δέν έπραγματοποιετο... Τότε κ' έγω άποφάσισα να τον κλέψω, για να μη... βγη ψεύτησ!...

"Ο διάσημοσ συγγραφέωσ των "Χαρακτήρων, Λά Μπουοιέργε, συνήθισε να πηγαίνει ταχτικά κάθε άπόγευμα στο κατάστημα ενός γνωστού του βιβλιοπώλου, όνομαζόμενου Μωσαλλέ, όπου περνούσε την ώρα του, ξεφυλλίζοντάς διάφορα βιβλία. Στο κατάστημα βρισκόταν συνήθωσ και τό χαριτωμένο και έξιπνο κοριτσάκι του βιβλιοπώλου, με τό όποιο διασκεδάεσ ό συγγραφέωσ, λέγοντάς του διάφορα παραμύθια και άστεία.

Μιά μέρα ό Λά Μπουοιέργε έβγαλε από την τσέπη του μιά δέσμη χειρογράφων και έλεσ στον Μωσαλλέ:

— Θάλεισ να εκδόσθισ αυτό εδώ τό βιβλί; ("Ησαν ό "Χαρακτήρεσ). Δέν ξερω άν θά πουληθί... "Αν όμως τό βιβλί τραβηχτεί, τά συγγραφικά μου δικαιώματα τά χαρίζω όλα στη μικρή μου φίλη, την κόρη σου.

"Ο εκδότθισ, άν και άμφέδαλε πολύ για την έπιτυχία του βιβλίου, άνέλαβεν έν τούτοισ την έκδοσι. Τό βιβλί, μόλισ έκωλοφόρησε, έγινε φάροαστο. "Ο εκδότθισ άναγκάστηκε να τό ξαναπώση πολλές φορέσ, τά δέ συγγραφικά δικαιώματα του Λά Μπουοιέργε άνήλασαν στο δασόν των τριακοσίων χιλιάδων φράγκων!...

Τό ποσόν αυτό ό συγγραφέωσ, συνενθής ποδσ την ύπόσχεσί του, τό έδωκεν ως προίκια στην κόρη του βιβλιοπώλου, ή όποία, ύστερ' από μερικά χρόνια, μεζρέσεσ έτσι να πραγματοποιήσ ήνα θαυμάσιο γάμο.